

Въ Кулели-Бургазъ; гдѣто ние бѣхме принудени да чакаме да се разсъмне, за да можемъ да продължимъ пътя си по единъ участъкъ, който бѣше напуснатъ вече отъ по-голѣмата частъ кантонери и стража, моя вагонъ като остана отворенъ открадна ми се тамъ драгоцѣнната пътна провизия !

А по всичкия този проклетъ пътъ не бѣше възможно да се намѣри нито троха хлѣбъ, нито капка вода; всичко бѣше опустошено, изпотрошено, разграбено до такава степенъ, че като стигнахме въ 8 ч. сутринята на Одринската гара, азъ заварихъ тамъ повече отъ 10,000 души нещастници турци, които като не бѣха успѣли своеврѣменно да заминатъ, ридасха отъ гладъ.

Слѣдъ като освободихме нашия малъкъ тренъ съ голѣмъ трудъ отъ тази гладна папlachъ, която се бѣше хванала за него като за спасителна дѣска, ние продължихме пътя си.

Въ дѣсно отъ насъ азъ видѣхъ изящнитѣ минарета на древния Одринъ, които този день изглеждаха скръбно, начумерено.

Една руска кавалерийска колона встѣпваше вече въ града. Одринъ бѣше изоставенъ безъ защита и неприятеля влизаше въ него като у дома си.

На станцията Мустафа-паша, една кавалерийска застава състояща се, ако се не лъжа, отъ кавалергарди, като видѣ издигнатия на локомотива бѣлъ флагъ, пропусна ме безпрѣпятственно.

Слѣдъ малко, на Харманлийската станция, прѣдъ очитѣ ми се прѣдстави една ужасна картина: въ страна отъ единъ камененъ мостъ видѣхъ нѣколко стотинъ непогребени трупове; отвратително разложилитѣ се войнишки тѣла се валѣха смѣсено съ труповетѣ на жени и дѣца; значеше, че тукъ е имало не само бой, но и клане